

-Story-

-ยินดีต้อนรับกลับบ้าน-

[วันอังคารที่ xx]

'ครอบครัว'—คำที่ควรจะมีหมายถึง 'บ้าน' สถานที่ที่อบอุ่น ปลอดภัย หรือทำให้เรารู้สึกสบายใจเมื่อกลับไปหรืออะไรก็ตามในแง่บวกทั้งหลาย ทว่าทุกครั้งที่ก้าวข้ามธรณีประตูของที่แห่งนี้ ความรู้สึกอะไรมากกว่ากลับมาถึงลำคอ เหมือนกับการกลืนข้าวที่เต็มไปด้วยเศษหินเล็กๆ ที่จุกแน่นอยู่ในหลอดอาหารตลอดเวลา

สถานที่ที่คนรอบข้างบอกว่าสวยงามแต่กลับกันในความคิดเธอเกรงว่าจะเห็นแต่พวกไร้ความสามารถและสามัญสำนึกมาอยู่ด้วยกันจนเธอทำได้แค่ส่งสายตาเขินขยาดให้แทน

เธอยังคงสวมบทบาทเดิมๆ ผมที่มีมัดไว้ถูกปล่อยสยาย รองเท้าส้นสูงคู่เล็กที่ทำให้ส่วนสูงเพิ่มขึ้นกว่าที่เคยแลกกับความเจ็บแปลบทุกอย่างก้าว เครื่องประดับลูกไม้เข้ากับชุดฟูฟ่องที่ดูสบายแต่กลับอัดอั้นใจทุกครั้งที่สวมใส่ ใบหน้าถูกแต่งเติมด้วยเครื่องสำอางมากมายทั้งที่ตามปกติแล้วเธอแทบไม่เคยใช้นาฬิกานั้นด้วยซ้ำ

ครั้งหนึ่งการแต่งตัวแบบนี้เคยสร้างรอยยิ้มให้เธอ แต่ทีเผลอนั่นคืออดีตบางสิ่งบางอย่างที่จำใจไม่สามารถกลับมาเหมือนก่อนได้อีกแล้ว

มือที่ถูกปกคลุมด้วยผ้าสีขาววางลงบนฝ่ามือของผู้นำทางชั่วคราว พาเธอก้าวเดินไปยังเส้นทางที่ถูกกำหนดไว้ พบเจอใครบางคนตามหน้าที่ที่แม้ไม่ต้องการแต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้

เธอทำได้เพียงนึกสมเพชตนเองในใจที่ไม่อาจทำได้อย่างที่ปากกล่าวไว้ในตอนนั้น นึกเป็นห่วงลูกชายทั้งสองของตนว่าจะใช้ชีวิตได้ดีในช่วงที่เธอมาทำธุระได้ดีรีเปล่า

"อา...คิโยะ มาแล้วเธอจะ มาสิๆ มัวยืนทำอะไรล่ะ"

คล้ายถูกตีดนิ้วเรียกสติให้กลับมาจากภวังค์ เสียงแห่งหยาดของหญิงชราดังออกมาผ่านลำคอ คล้าย หญิงชรา กล่าวชื่อของใครบางคน แต่ผู้ที่ละมือจากผู้นำทางและก้าวเข้าไปกลับเป็นเธอแทน

เธอก้าวออกไปที่ทะเลก้าว... ทะเลก้าว...แล้วโน้มตัวทักทายตามมารยาท

ไร้ซึ่งรอยยิ้ม ไร้ซึ่งถ้อยคำอ่อนโยน แต่หญิงชรากลับหัวเราะอย่างพึงพอใจ มือเหยียนเอื้อมแตะปลายแขนก่อนจะจูงให้เธอนั่งลง คว่ำหัวไว้ข้างกายมาหึเส้นผมที่ปรกหน้าเธอออก

นิ้วเรียวยาวที่บิดเบี้ยวไปตามวัย ไต่ขึ้นจากปลายผม ลากผ่านก่อนแขนขึ้นไปจนถึงใบหน้า ผิวหนังเหยียนแตะสัมผัสราวกับต้องการจดจำทุกมิติของรูปหน้าเธอ หญิงชรายื่นหน้าเข้ามาใกล้จนดวงตาสีดำสะท้อนภาพอีกฝ่ายราวกับเธอเป็นกระจกเงา

เธอคนนั้นหยุดนิ่งด้วยดวงตาที่เหม่อลอย แต่ริมฝีปากกลับค่อยๆ แสยะยิ้มก่อนที่จะเสียงแหบพร่าจะกระซิบออกมา

"คิโยะ..คิโยะของแม่"

หญิงชราพึมพำอย่างพึงพอใจ ก่อนจะขยับตัวกลับไปที่ได้ม

เวลาผ่านล่วงเลยไปกว่าครึ่งวัน—ช่างเป็นภาพที่แปลกประหลาด บกสนทนามีเพียงเสียงเดียวที่พูดไม่หยุดพัก ในขณะที่ผู้ฟังทำเพียงนั่งนิ่งปล่อยให้หญิงชราหัวเส้นผมของตนไปเรื่อยๆ

บรรยากาศรอบกายเงียบสงบเสียงจนหากไม่มีเสียงหายใจแผ่วๆ นั้นเป็นเครื่องยืนยัน หลายต่อหลายคนก็คงคิดว่าเธอเป็นเพียงตุ๊กตาตัวหนึ่งเท่านั้น

[วันศุกร์ที่ xx]

นี่นับเป็นวันที่สามแล้วที่เธอมาอยู่ที่นี่ หญิงชราที่มักคุยกับเธอในทุกวันเป็นกิจวัตรค่อยๆ อ่อนแรงลงทุกขณะที่เวลาไหลผ่านไป ถึงกระนั้นในสายตาของผู้เป็นตัวแทนก็ทำเพียงแค่มองนิ่ง นอกจากคำกล่าวออรุณสวัสดิ์และราตรีสวัสดิ์กับการคุยกับผู้นำทางชั่วคราวก็แทบไม่มีใครได้ยินเสียงเธออีกเลย

"ขนาดคนเป็นแม่อยู่ในสภาพนั้นแกยังจะใช้สายตาแบบนั้นมองอีกสินะ"

เสียงของชายวัยกลางคนข้างๆ ที่มีตำแหน่งผู้นำทางชั่วคราวดังขึ้นด้วยน้ำเสียงแค้นหัวเราะ ส่วนตัวผู้ฟังก็ทำเพียงเงิบคล้ายว่าเมื่อก็เป็นเพียงแค่เสียงลม

"เออจริง ๆ ตาก็แย่งจะมาหาหน้าอีก ไร้ความสามารถกันเข้าไป นอกจากหน้าตาของคิโยะจังว่าแสบไร้
ประโยชน์พอกับร้านเน่าๆ แก่นั้นแหละ"

ได้ผล เขาคอนั้นทำให้เธอหันมาสนใจได้สำเร็จ เธอตัวต้วมตามองด้วยแววตาหยามเหยียดยิ่งกว่าเห็นสิ่ง
ปฏิรูป

"ถ้าจะมาพูดไร้สาระอีกก็กลับกันได้แล้วมั้งคะ...ฉันก็พอรู้ว่าคุณเป็นพวกเลี้ยงสุนัขในปากได้ไม่เชื่องแต่อย่างน้อยก็
คุมไว้บ้างเถอะคะ"

"เฮ้อ- ฉันละอับอายเกินไปว่าจะบอกใครว่าคุณคือผู้นำของตระกูลชิโนเมะที่แค่ความสามารถในการแปร่งฟันยัง
ไม่มีเลยนะ"

ไม่ทันไรเสียงรอกเก้านสูงกระทบพื้นเป็นจังหวะนำหน้าไปยังรถก่อนอย่างคล่องแคล่ว ส่วนเสียงที่ตะโกนไล่หลัง
ด้วยเนื้อหาที่จับใจความไม่ค่อยได้เธอก็ไม่คิดใส่ใจซ้ำสอง หากไม่ใช่เพราะต้องพาเธอคนนั้นกลับบ้านเธอคงไม่
คิดจะกลับมาที่นี่อีกแน่นอน

การเจรจาที่แสนโง่งมจน คำพูดที่ฟังไม่เข้าหูจนหัวเราะก็ไม่ออก พอจะตลกก็รังเกียจเกินกว่าจะทำเช่นนั้น ช่าง
เป็นบรรยากาศที่ยากจะได้ประสบอีก แต่ถ้าเลือกได้ก็ไม่คิดอยากจะเจอคนแบบนี้อีกเลย..

จังหวะการก้าวเดินค่อยๆชะลอเมื่อถึงจุดหมาย หญิงสาวชุดลูกไม้ฟูฟ่องสีขาวดำ ใบหน้าที่เรียบนิ่งมานานอาศัย
จังหวะช่วงร่างผู้คนที่มองกล้องใบหนึ่งในอ้อมแขนของเธอที่ถูกถือไว้อย่างทะนุถนอม

ริมฝีปากค่อยๆยกขึ้นพร้อมกับดวงตาที่ปิดลง คำทักทายแรกถูกเอ่ยให้กับกล้องใบนี้

"หนูกลับมาหาแล้วนะ"

"คราวนี้เราก็มายู่ด้วยกันพร้อมหน้าอีกครั้งเถอะคะ"

"พี่ฮิคาริ...."

บรรยากาศในรถก็ยังน่าเบื่อเหมือนอย่างเคย ทั้งขามาและกลับ

แม้แต่บนรถก็ไม่มีเสียงของบทสนทนาใดๆ เธอหันออกไปนอกหน้าต่าง แสงสีแสดสาดส่องกระทบดวงตา สิ่งเดียวที่พอจะทำได้แก้เบื่อก็คงมีแต่ให้สมองติดไปเรื่อยเปื่อยมากกว่า

‘ของฝากอึ้งคุงกับพวกพี่ๆก็เอามาแล้ว ของเซนเซย์ก็เอากระดิ่งลมมาแล้ว’

‘โทโฮซัง..คนนั้นจะกินลูกอมรีเปล่านะ ฮิคุงเหมือนจะไปรบกวนเขาคนนั้นบ่อยด้วยสิ’

‘มีฟฟี่คุงก็เอาตุ๊กตาคุณกระต่ายมาแล้ว

ว่าแต่ยูริคุงจะชอบถุงมือคู่นี้มั๊ยนะ?

เวลาสามวันนี้ไม่พอจริงด้วย เด็กคนนั้นมือน้อยยิ่งเย็นๆด้วยสิ..’

‘อะ! จะว่าไป- เทรุจังก็น่าจะมีผ้าพันคอสวยๆเยอะอยู่แล้วนี่นา ...ให้ตายสิทำไมถึงฟังมานิกได้ตอนนีด้วยเนี่ย-’

คิดไปคิดมาจากที่จะให้คลายเครียดดันเครียดกว่าเดิมเสียอย่างนั้น สุดท้ายก็ถอนหายใจไปอีกเฮือกใหญ่

‘ฮิคุงน่าจะกำลังไปเกี่ยวกับริกส์ชั่วคราว ออกเดินทางตอนเย็นใช้มั๊ยนะ?

เรื่องร้านก็ฝากพี่กริชไว้แล้ว ไม่มีเรื่องอะไรต้องเป็นห่วง’

ครั้งนี้เธอเตรียมตัวมาอย่างดีจึงไม่ต้องเร่งรีบห่วงคนนั้นทีคนนี้ที แต่ตอนนี้คนที่ควรเป็นห่วงที่สุดคงจะเป็นเธอเองล่ะนะ

มือที่ลูบกล่อมบนตักหยุดลงก่อนที่จะเปลี่ยนจุดหมายไปยังบริเวณท้องที่เริ่มการประท้วงจากกระเพาะตั้งขึ้นให้ผู้เป็นนายกราบ

ตัวเธอก็ได้แต่ถอนหายใจเบาๆ บรรยากาศที่นั่นทำเธอไม่อยากอาหารสักนิด พอออกมาได้ไม่กี่นาทีก็ออกอาการเสียแล้ว เป็นเรื่องดีที่ทัวร์มีแต่เสียงเพลงจึงยังพอกกลบเสียงน่าอายนี้ได้บ้าง

‘ตอนนี้พี่กริชน่าจะปิดร้านไปแล้วด้วยสิ เอ...ถ้าวันนี้จะอดไปอีกสักมื้อก็คงจะไม่ใช่ไร-’

เสียงท้องร้องประท้วงหนักกว่าเดิม ทำเอาต้องเขวี้ยงความคิดนั้นทิ้งแล้ววางแผนใหม่ในหัวเพื่อปลอมประโลมร่างกายที่แทบจะตะโกนใส่หูเธอว่า ไปหาอะไรกินสักทีเถอะน่า! อะไรแบบนั้น

‘เวลานี้จะมีร้านไหนเปิดบ้างล่ะนั้น’

‘อา...หิวซะมัด อยากกินอะไรร้อนๆจัง—’

นิ้วเรียวยับกล่องไปไว้ข้างกายก่อนจะยกไหมพรมก้อนใหญ่มาวางไว้บนตักแทน พื้นที่รอบๆที่นั่งข้างหลังทั้งหมด ถูกกองกำลังถุงใบน้อยใหญ่ยัดครองไว้เรียบร้อย โดยเฉพาะถุงที่อัดแน่นด้วยไหมพรมที่ใหญ่ที่สุดกำลังถูกดึงออกมาใช้สร้างบางสิ่งอีกครั้ง

‘เอาเถอะ ยังพอเหลือเวลาอีกสักพัก
เรื่องที่เหลือค่อยคิดตอนใกล้จะถึงก็ได้’

แถมท้าย:

